

Jan Hlávka

ZPĚV LAMIE

X-HAWK
A G E N T
2

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

Zvláštní agent Průzkumné divize Tom Feny už zažil lepší časy. Teď přichází s parťákem Matesem, kocourem neobyčejných schopností, na okrajovou základnu dokončit agenturní výzkumný projekt, o němž netuší zhola nic. Zato rychle zjišťuje, že na Komunikační stanici VL 624 panují zvláštní pořádky – a bude hůř. Protože lord X-Hawk, už brzy vládce celého multiverza, se rozhodl pobavit menší hrou a uštědřit Agentuře lekci. Spolu s Tomem tak přichází bytost, která tu rozhodně nemá co hledávat, po Praze se začínají objevovat zohavené mrtvoly a nocí zní sladký zpěv lamie. Pro ty, co ho uslyší, bývá často tím posledním.

**agent
X-Hawk**

2

ZPĚV LAMIE

Jan Hlávka

Obsah

Agent X-Hawk.....	5
PROLOG.....	6
Kapitola 1: Příklad 11	11
Kapitola 2: Zabydlování 21	21
Kapitola 3: Průzkum 27	27
Kapitola 4: Přípravy..... 40	40
Kapitola 5: Lov 51	51
Kapitola 6: Podezření..... 67	67
Kapitola 7: Kousky 75	75
Kapitola 8: Slova..... 90	90
Kapitola 9: Malování 103	103
Kapitola 10: Vyhrocení 117	117
Kapitola 11: Tanec 135	135
Kapitola 12: Záplava..... 141	141
Kapitola 13: Dohoda..... 168	168
Kapitola 14: Kruh 179	179
EPILOG 209	209

Agent X-Hawk

X-Hawk panuje nad tisíci světy a má k dispozici prostředky, kterými v historii známých vesmírů nikdy nevládl jedinec. Démonický hrabě však svou vůli ne vždy prosazuje zbraněmi pustošícími celá města, vysušujícími jezera, srovnávajícími se zemí hory, či nástroji války schopnými zničit planetu.

Nechce panovat nad pustinou, nad pouštěmi smrti, to je až ta poslední možnost. Proto častěji než armády pěšáků používá speciální komanda, vycvičené assassiny, patologické zabijáky a všechny další tvory nadané schopností páchat násilí. Nejlepší nástroj však získá, když machiavelistickým intrikánstvím do svých služeb získá bojovníky mající charakter, ctící pojmy čest a spravedlnost. Pod jeho nenápadným vedením jsou jako ostří v těle, páchají škody fyzické i psychické. Proti takovým se Agentuře válčí nejhůře. A právě o jejich zapomenutých bojích informuje série Agent X-Hawk.

PROLOG

Obloha byla rudá a těžká mračna připomínala stěží zacelené rány, připravené začít každým okamžikem opět krváčet. Přicházel soumrak, ale ten fakt prozrazovala jen sílíci temnota natahující se hladově vysokými okny hradu. Sluneční kotouč nebyl přes mraky vidět skoro nikdy – dokonce ani v době, kdy měl tento svět ještě slunce dvě.

Řezbami bohatě zdobené dveře z tmavého dřeva se tiše otevřely. Žena v šedé uniformě zůstala stát na prahu a mírně překvapeně se rozhlížela, protože ještě před pár dny tahle místnost vypadala úplně jinak. Ihned se však uklonila.

„Vaše Výsosti. Jsem zde, jak jste žádal.“

„Vítejte, Nerix.“

V křesle u vzdálenějšího rohu se pohnul stín. Muž s maskou stylizovaného jestřába, zakrývající horní část obličeje, se usmál jako vždy chladným, nečitelným úsměvem, který se neměnil, ať přinášel uznání nebo příslib pomalé smrti.

„Pozval jsem vás, abyste si prohlédla mou novou pracovnu. Jak se vám líbí?“

Nerix se rozhlédla. Křeslo s vysokým opěradlem, ve kterém lord Xaverius Hawk seděl, bylo skoro stejně černé jako jeho plášť. Úzkou skořepinu zdobila zevnitř i zvenku pravidelná žebra, takže připomínala rozpuštěný hrudník nějakého zkamenělého netvora, dojem ještě podtrhovaly tři beznosé lebky zdobící vrchol opěradla se dvěma svislými čepelemi. Stůl před křeslem byl vyvedený v podobném stylu, lesklá černá deska s nohami odsazenými kulovitými klouby, dole zakončenými tříprstými pařáty. Tmavé stěny místnosti pokrývaly propletené vlasy, vinoucí se jak žíly pod napjatou kůží, stropní svítidla podobná perlám visela v objímkách připomínajících zmet' zetlelých kořenů. Výsledkem bylo podivné spojení umělého a organického dojmu, dva protiklady spoutané v temném objetí, které ještě podtrhlo sílíci šero za okny. Nerix přikývla.

„Je působivá, Výsosti. Dokonale hodná velkého vládce.“

X-Hawk s dalším úsměvem kývl a Nerix pocítila úlevu. Lord měl komplimenty rád pouze po určitou mez. Za ní rychle ztrácel trpělivost, což mívalo ošklivé následky, hranice mezi lichocením a pochlebováním se přitom až moc pružně posouvala oběma směry podle jeho okamžité nálady. Hlavně v estetických otázkách tak bylo radno mít se při diskuzi s ním na pozoru, ale tentokrát jen mávl rukou k druhému křeslu u stolu.

„Děkuji, Výsosti,“ Nerix se posadila. Křeslo vypadalo shodné s tím jeho, postrádalo pouze trojici lebek nad opěradlem, která jako by představovala vladařskou korunu. Nerix překvapilo, jak je pohodlné, žebrovité výčnělky příjemně masírovaly záda. Možná by nebylo marné si také jedno obstarat.

„Pořídil jsem si je při poslední návštěvě bazální reality,“ X-Hawk učinil gesto zahrnující celou místnost. „Giger je výjimečný umělec, ve svém světě ostudně nedoceněný. Zvažuji angažovat ho k přepracování designu celého sídla.“

„Skutečně?“ Nerix neskřývala údiv. „Současný vzhled vám už nevyhovuje?“

„Je přijatelný. Nicméně čas od času neuškodí změna.“

„Rozumím, Výsosti.“

Nerix blesklo hlavou, nakolik ta touha po změně asi souvisí s odchodem té protivné malé čarodějnice Anny. Nerix na něm mrzelo jen to, že si ji předtím nemohla vzít pořádně do práce, ale cítila, že X-Hawkovi na ní záleželo mnohem víc, než se zdálo, a určitě víc, než byl ochoten připustit.

Potřeboval by nějaké rozptýlení.

„Když jsme u změn, Výsosti, bylo by mi ctí, kdybyste někdy opět navštívil bezpečnostní sektor. Od vaší poslední inspekce jsem provedla řadu vylepšení a vyvinula několik nových postupů. Velmi ráda vám je osobně předvedu. Jak víte, podařilo se nám zajmout jednu agentku Kovářů Rovnováhy. Ještě jsem na ní nezačala pracovat, je v dobré kondici a myslím, že by byla nanejvýš vhodným objektem podobné demonstrace.“

„Nemám zájem. Ta agentka je bezvýznamná a předpokládám, že při této práci

budete preferovat soukromí.“

V lordově hlasu zazněl nádech znechucení a Nerix zamrazilo.

„Omlouvám se, Výsosti. Pokud mi stále zazlíváte nezdar s tím démonem...“

„Kdyby ano, dávno jste posloužila jako objekt pro demonstraci schopností vašeho nástupce. Osobní zaujetí, se kterým vykonáváte práci, je chvályhodné, nudí mě pouze váš nedostatek invence.“

„Nedostatek invence?“ Nerix nechápavě zvedla hlavu.

„Ano. Tvrdíte, že jste zdokonalila své metody. Jakým způsobem? Účinnější mozkové sondy? Výkonnější stimulatory bolesti? Víc bičů ve skříni?“ ironie v lordově hlasu zesílila. „Hračky. Připomínáte mi japonské přísloví o řemeslníkovi, co se chlubil dvacetiletou praxí, ale přitom měl praxi pouze jednoho roku – dvacetkrát.“

„Nikdy jste si na mé metody nestěžoval, Výsosti,“ namítla Nerix opatrně.

„Odpusťte, ale stále nerozumím vašim výhradám.“

„Vysvětlím vám je tedy lépe,“ X-Hawk se pohodlně opřel v harkonnenském křesle a ruce s propletenými prsty v černých rukavicích položil na stůl. „Mluvila jste o té ženě z Agentury. Řekněme, že byste dostala za úkol získat informace a *ještě* názorně poučit její kolegy. Jak byste to udělala?“

„Po výslechu bych ji vrátila Agentuře, jen poněkud upravenou. Nějaká ta amputace, psychická degradace, dlouhodobá smyslová deprivace nebo dejme tomu převýchova. Jednoho agenta jsem si kdysi vychovala tak, až uvěřil, že je můj pes.“

Nerix se radostně usmála jak té vzpomínce, tak myšlence, že pokud jí X-Hawk tenhle úkol schválí, užije si mnohem víc zábavy než při běžném výslechu, jenže vzápětí si uvědomila, že lord opět vypadá znuděně.

„O tom přesně mluvím. Vrátit jim umučenou, zmrzačenou trosku, kolikrát jsme to už udělali? Kolik takových už viděli? V pondělí budou otřeseni, ve středu zajdou do baru a v pátek zapomenou, prostě další oběť války. To je dílo řemeslníka.“

„A co by tedy udělal mistr?“

„Pravý mistr,“ X-Hawk se předklonil a Nerix přímo cítila, jak se jí oči za

černými průzory masky zabodly do tváře, „umí zasít strach. Udeřit nepřítele tak, aby se bál jeho moci, i když ho nevidí. Aby nebyl znechucený, ale vyděšený, aby hluboko uvnitř čekal, co přijde příště, bál se toho, co jen může přijít. Aby se jeho nejhorší noční můry staly *mým* spojencem.“

V místnosti jako by náhle se šerem zesílil i chlad a pomalu se Nerix rozléval tělem.

„To je zajímavé, Vaše Výsosti. Nejsem si však jistá, jak takového účinku dosáhnout.“

„Správně,“ souhlasil X-Hawk. „Proto jste také jen velitelkou bezpečnosti. Aspoň dokud budete uspokojivě zvládat své řemeslo.“

Nerix ucítila, jak ji bodl vztek. Hýčkala si představu, že je pro Xaveria Hawka, vládce multiverza a největšího čaroděje všech dob, něčím víc než poskoci okolo, kterých se zbavoval kývnutím prstu, ale jeho slova ji poslala tvrdě zpátky na zem. Možná ji víc využíval, asi jako mistr tesař využívá svůj oblíbený hoblík, ovšem jinak se pro něj zřejmě ničím nelišila – ale proč?! Co jí vlastně vyčítá? Jaká neschopnost vzbudit strach, vždyť kromě něj samotného nebyl v paláci nikdo, koho by se lidé báli víc než jí...

„Odpusťte,“ promluvila prudce. „Nikdy jsem netvrdila, že se mohu měřit s vámi, ale pokud nejste spokojen, proč mi neukážete, jak věci dělat lépe? Chtěl jste pomáhat té čarodějnici Anně, přestože ona vaší moudrostí pohrdala. Já si jí vážím, proč mi tedy nedáte šanci se od vás učit?“

„O Anně Králové s vámi nehodlám diskutovat. A vy byste ode mě chtěla lekci? Lekci ve strachu?“

X-Hawk neudělal nic. Neučinil žádné gesto, hlas ani výraz viditelné části jeho tváře se nezměnily, ale Nerix zatrnulo. Nesedět v křesle, roztrásla by se jí kolena. To, co řekla, byla neskutečná hloupost. Rázem stála jednou nohou nad propastí, ale couvnout by znamenalo jistý pád.

„Ano, Výsosti,“ vynaložila veškeré úsilí, aby to znělo pevně i pokorně. „Ráda

bych se od vás učila.“

Chvilé ticha, Nerix připadalo, že je dlouhá jak hodina.

„Dobrá,“ X-Hawk se pomalu otočil s křeslem k oknu, za kterým mizely poslední zbytky denního světla. „Vyslechněte tu ženu z Agentury. Klidně se pobavte, jak uznáte za vhodné, chci informace o její práci, její základně, umístění i personálu.“

„Rozkaz, můj pane,“ Nerix ucítila slabou naději.

„Dále proberte seznam členů mé gardy. Vyberte sto mužů, přednostně těch, kteří mají z minulosti nějaké vroubky. Doplní je oddíl stalkerů a technologický sektor ať začne připravovat nový portál. Souřadnice jim předám osobně.“

„Jak si přejete, Výsosti.“

Nerix začala znovu dýchat, jen nechápala, o co X-Hawkovi jde. Chce snad tu základnu Agentury zničit? To měla být ta slavná lekce, obyčejný případ? Ne, ten chystal něco většího, ale co...

„A potom?“ osmělila se.

Po X-Hawkových bledých rtech se mihl další úsměv.

„Potom poskytnu vám i Kovářům Rovnováhy menší výuku.“

Kapitola 1: Příchod

Sakra, vopičáku! To chceš, abych si máchal packy ve vlastních chcankách?

Koukej mě z tý hmusný škatule pustit!

„Vydrž ještě chvíli. Za pět minut jsme ve stanici.“

Tom Feny se nutil tišit hlas, aby neupoutal pozornost zbytku cestujících, jenže se nezdálo, že by to bylo co platné.

Dlabu ti na pět minut! Mám ten zablěšený vlak zastavit sám? Tamten dědek v rohu vypadá pěkně vyklepaně. Schválně, jak rychle skočí po záchranný brzďě, když mu zamňoukám, že vykolejíme!

Tom bolestně přivřel oči – ta hrozba nebyla do větru. Mates už jednou něco podobného udělal, za to těch pitomých pět minut nestálo.

„No tak dobře! Hlavně si pospěš!“

Nenápadně sáhl k podlaze a otevřel západku na dvířkách kočičí přepravky u svých nohou. Mourovatý kocour vyklouzl ven, protáhl se mezi nohama dřímající korpulentní dámě na vedlejší sedadle a zastavil se v uličce vozu. Jednou se rozhlédl a začal vykonávat potřebu na práh protějščího kupé.

Ufff, chlape, to je úleva! Už jsem se bál, že mi praskne!

V té chvíli se dveře vagonu na vzdálenější straně rozletěly. Stál v nich mohutný průvodčí. Kocoura klidně močícího v chodbě pochopitelně nemohl přehlédnout.

„Čí je to zvíře?“ otázal se hlasitě a Tom Feny v duchu zasténal.

„Moje,“ pokusil se předstírat překvapení při pohledu na otevřenou přepravku.

„Omlouvám se, asi se to nějak rozbilo. Mates, pojď sem! No, čičí!“

No jo, no jo, dyť už jdu!

Kocour vycházkovým krokem zamířil zpátky a Tom přímo cítil pohledy pasažérů okolo. Průvodčí očima zhodnotil louži na podlaze.

„To bude za dva tisíce korun, pane. Znečišťování soupravy Českých drah.“

Co, dva tisíce?! No to je ale psí hovno! Vždyť ta jejich kára vypadá jak ze smetišťe! Doufám, že mu ty prachy nedáš!

„Dobře,“ Tom s křečovitým úsměvem vytáhl peněženku, v tomhle světě měly zřejmě dráhy hluboko do kapsy. „Vážně mě to mrzí.“

„To doufám. Takoví jako vy dělají železnici jenom špatnou pověst. A vůbec, zvířata mají cestovat v nákladním kupé. Takže to bude za další tisíc.“

No to nemyslí vážně! Stejně ty prachy shrábne sám, zblešenec!

„Sklapneš?!“ procedil Tom a průvodčí se výhrůžně zamračil.

„Prosím? Taky můžu zavolat policii, mladej!“

„To nic, promiňte. To... to nebylo na vás. Jenom jsem tak... mluvil pro sebe.“

Tom rychle lovil peníze a průvodčí se povýšeně usmíval. Tohle bude evidentně zlatý hřeb jeho pracovního dne, tím spíš, že cítil podporu ostatních cestujících, jen ať si to ten hejsek hezky zacvaká. Průvodčí naškrábal potvrzení, sebral peníze a vyšel z vozu, zatímco Mates v přepravce mrskal ocasem.

Viš, že se za tebe teď stydím? Nikdy bych neřek, že je můj člověk takovej srab.

„Jenom pokračuj,“ odsekl Tom, tentokrát už nahlas, bez ohledu na všechno.

„Slovo a přísahám, že tě vyhodím z okna!“

No to by se toho stalo, stejně už zastavujeme. Tři tácy. To bylo nejdražší chcaní v mém životě.

Vlak opravdu zpomaloval a Tom Feny díky tomu aspoň nemusel odpovědět. Popadl přepravku i svůj kufr, další tašku si hodil přes rameno a neurvale se prodrál ke dveřím. Když vystoupil, o vagon dál právě slézal ze schůdků i průvodčí. Mates se na něj skrze mřížku dvířek přepravky soustředěně zadíval.

Hej, ty tam! Mejdlo, tlust'ochu!

Průvodčí se s leknutím podíval dolů. Ani nevěděl proč, jako by se mu něco mihlo před očima. Vzápětí mu podjela noha. Pozpátku sletěl ze schůdků a dopadl zadkem na nástupiště, jen to žuchlo. Vzteklé nadávky ještě povzbudily smích lidí okolo.

To je vono! Jo! Není sranda, jak snadno tu můžu vám vopicím zamňoukat?

„Není,“ odsekl Tom. „Pořád říkám, abys to nedělal!“

Jo, já vím. Akorát se někdy neudrším, no.

Zatímco v Matesově domovské realitě musel on i jiné kočky vynaložit na ovlivnění člověka určité úsilí, jinde to šlo skoro samo. Snad to bylo tím, že u Matese doma si lidé na kočičí „přesvědčování“ vyvinuli částečnou nevědomou rezistenci, zatímco ve světech, kde nic takového neuměli, podléhali mnohem snáze. Mates měl aspoň dost rozumu, aby nikomu v depresi nenamňoukal skočit z mostu nebo se zastřelit, ale i tak to s ním bývalo krušné. Cestování v přepravce navíc nenáviděl stejně jako Tom hromadnou dopravu jakéhokoliv druhu, takže právě teď měli oba všeho po krk.

Rozhlédl se po nádraží zaplněném lidmi a snažil si vzpomenout, kde na něj vlastně mají čekat – východ B první nástupiště nebo východ A druhé? Kromě strohých instrukcí dostal už jen jízdenku, portálem ho vyhodili poblíž nádraží v nějaké díře, aby nebyl nápadný, a sbohem. Nakonec spíš naslepo zkusil první možnost a štěstí mu přálo, tmavé auto s drobnými písmeny EF na dveřích stálo hned vedle východu.

Helemese, kámoši. To jsem zvědavej, co se z toho vyklube.

Neznělo to optimisticky a Tom Matesův dojem dokonale sdílel. Kývnutím pozdravil staršího, upraveného muže na zadním sedadle. Doprovázel ho světlolasy řidič a další chlap ostříhaný na ježka, který jako by měl na čele přilepený nápis *Ochranka*.

„Tom Feny, průzkumné oddělení. Dé tři osm... osm, sakra...“

Osm pět sedm.

„Dé tři osm pět sedm!“

Měl bys makat na svý paměti, brácho.

Jako by šlo pamatovat si s tebou ještě kódy, pomyslel si Tom, ale nahlas neřekl nic. Postřehl totiž, jak chlap s ježkem při jeho zaškobrtnutí zajel rukou pod

„kabát. Nebyli tu nějak nervózní?“

„Vítejte,“ pozdravil ho muž vzadu odměřeně. „Major Alexej Gilanni. Velím komunikační stanici Agentury VL 624. To je desátník Albert,“ ukázal k řidiči, „a poručík Benzl.“

Albert aspoň odpověděl na pozdrav, zatímco Benzl si Toma změřil jako něco, do čeho právě šlápl. Tom se usadil na zadní sedadlo a vedle sebe položil přepravku s kocourem. Major ji přelétl pohledem.

„Takže vy jste agent se zvláštním pověřením?“ ušklíbl se.

„Ano, pane. Mám převzít projekt Ještěrka, dokončit polní testy a vypracovat závěrečnou zprávu.“

Tom mluvil stručně. Vlastně nebylo co dodat, snad až na jednu maličkost.

„Povíte mi, *co* je projekt Ještěrka?“

Benzl vpředu cosi zavrčel a Gilanni přivřel oči.

„Vy nevíte?“

„Ne. Dostal jsem jen rozkazy.“

„Pak k tomu velení zřejmě mělo důvod.“

Tom měl na jazyku se zeptat, jaký, ale usoudil, že by to bylo zbytečné. Auto se rozjelo a na delší chvíli zavládlo ticho.

„Před měsícem jsme ztratili agentku,“ promluvil major konečně. „Dana Neumanová. Ona vedla projekt Ještěrka před vámi, vzala si tři dny dovolené a už se nevrátila. Prý ji dostali stalkeri. Potkal jste už někdy stalkery, agente Feny?“

„Ne, ale potkal jsem jednu dámu, co je znala. Říkala si Nerix.“

Gilanni ztuhl. Benzl se z předního sedadla otočil a zdálo se, že Albert má co dělat, udržet auto rovně.

Hezká trefa! Čumí, jak kdyby viděli chciplou myš tancovat!

Tom se kousl do rtu, začít se teď chechtat by nebylo nejlepší.

„Rozumím. Přesto bych s brífinkem počkal na základnu,“ uzavřel Gilanni téma a Tom se rozhodl netlačit na pilu. Jako by záleželo na tom, jestli se tu hloupost,

co tady slízl, dozví o pár hodin později.

Zažíval se z okna. Krajina venku vypadala nevlídně a zpustle. Holé stromy a haldy odpadků u chodníků, které tam nejspíš odkryl roztátý sníh a nikdo se nenamáhal je uklidit. Silnice plná výtluků, ve kterých auto každou chvíli nadskočilo. Bláto, vlhko, ale přitom lezavá, nepříjemná zima, kterou nedokázala zcela zahnat ani klimatizace vozu. Spíš než jaro to připomínalo sychravý podzim a k tomu se přidával vzhled městské zástavby, kterou projížděli. Žádné udržované vilky. Monotónní řady bytovek se špinavými průčelími, podchody a maličkými betonovými plácky s rezavějícími dětskými prolézačkami. Jediné jasnější odstíny obstarávaly rudé stříkance graffiti a billboardy, přestože nápisy na nich už také vybledly. Bloky paneláků přerušilo jen velké pole celé pokryté zarostlými ruinami s jediným vysokým stromem uprostřed.

Vjeli na most a Tom nakrátko zahlédl řeku pod ním. Proud v korytě měl nezdravou, špinavě hnědou barvu, což se dalo čekat, ale zarazilo ho povědomé panorama o kus dál.

„Tohle je Praha?“ neubráníl se překvapení. Doteď se vůbec nestaral, kde je, nepřečetl si ani ceduli na nádraží. Střídal reality tak často, že podružnosti jako názvy měst už nevnímал, jak cesták s kastroly zapomínající jména motelů, kde přespává.

„Ano,“ potvrdil Albert. „Doma vypadá líp, co? Taky je hlavní město.“

„A tady ne?“

„Ne, Brno. Praha je akorát díra, co chcípá na krizi. V dějinách tu bylo dost věcí jinak.“

Tom se lekl, že teď zahájí hodinovou přednášku, aby mu odlišný historický vývoj této reality objasnil, ale naštěstí ho major s odpovědí předešel.

„Musíme brát, co je. Tohle místo má i výhody, mnohem lépe se tu udržuje utajení.“

Hej, a co kočky? Zeptej se ho na kočky! Doufám, že tady nějaký jsou, kruci. Nebo aspoň pěkně tlustý myši!

„Co vlastně přesně děláte?“ otázal se Tom místo toho. „Vím, že jde o komunikaci, ale tady přece nemáme rezidenturu.“

„Ne, nemáme. Stanice VL 624 je pouze retranslační.“

Takže spojka na křižovatce železniční sítě Agentury. Pár chlapů na vartě, kteří udržují oheň a vypravují posly, daleko od všeho.

„Musíte se tu dost nudit, ne?“

Albert se ohlédl, evidentně s odpovědí na jazyku, ale hned se zarazil a Gilanniho hlas byl pečlivě neutrální.

„Děláme svoji práci. Co zavřeli pět dalších stanic v realitách okolo, jde přes nás skoro veškerý datový tok z tohoto paralelního vlákna. Hlášení z misí, zprávy z výzkumu, osobní i vojenská komunikace. Velká zodpovědnost.“

„Chápu. Než začnu něco dělat, rád bych se trochu prospal. Budu bydlet na základně?“

„Na to nemáme kapacity. Zařídili jsme vám byt ve městě, teď to není problém, plno lidí odsud odchází. Dostanete k dispozici vůz, vidím, že necestujete nalahko.“

„Žasnu, že vám tohle dovolili,“ neudržel se tentokrát Albert. „Já si nesměl z domova vzít ani papouška.“

Hele, co ta vopice myslí tím tohle? Co kdybys mu laskavě něco řekl? ohradil se Mates a tentokrát Tom Feny vyhověl.

„Na kocoura mám povolení a auto je mi k ničemu. Neumím řídit.“

Už byl zvyklý, že tohle odhalení vyvolává různé reakce, ale výsledek předčil očekávání: Albert doslova nadskočil na sedadle.

„To se mi zdá! Danu nejspíš zabili nebo něco horšího, a oni sem pošlou chlapa s blbou kočkou, co ani neumí řídit! To mohli rovnou říct, že chtějí, aby –“

„To stačí!“ přerušil ho Gilanni ostře. „Na váš názor se nikdo neptal, desátníku! Agente Feny, omlouvám se.“

Kdo je u tebe blbej? Určitě ani nevíš, co je diferenciální počet, ty vypelichanej orangutane! Koukej držet zobák!

Albert opravdu zmlkl. Tom postřehl jeho vyděšený pohled nikoliv k majorovi, ale k celou dobu mlčícímu Benzelovi, přesto svých slov evidentně nelitoval a Tom cítil, že i majorova omluva byla ryze formální. Takže tolik k prvnímu dojmu.

„Nic se nestalo,“ odvětil přesto s klidem. „U mě doma nejsou auta a moje specializace je netechnický průzkum. Navíc dopravní předpisy se v různých světech často tak liší, že pouhá schopnost řídit je bez dalších znalostí skoro k ničemu.“

„Zavezeme vás tedy domů. Odpočnete si a ráno se seznámíte s projektem.“

„Díky, majore.“

Albert zahrnul na křižovatce a před nimi se na obzoru objevily mohutné komíny. Z žádného se nekouřilo, průmyslová zóna vypadala opuštěná a Tom si uvědomil, že někde tady stála v bazální realitě ZOO. Výborně. Nejspíš tu prodali do šrotu i orloj. Včetně cesty vlakem strávil v tomhle světě čtyři hodiny a už ho měl dost, zrovna jako Mates, když v přepravce otráveně zívá.

Potěš čokla, tohle zas bude fuška!

Bylo jí dvaadvacet, měla dlouhé blond vlasy a už od školy jí říkali Cindy. Ani si nevzpomínala, z čeho ta přezdívka vznikla. Teď studovala Ekonomickou akademii, a protože peněz nebylo po smrti rodičů nazbyt, žila v malém bytě v části města, která přímo sousedila s Troskami. Nájmy tu byly nízké, což mělo řadu důvodů a některé Cindy poznala už brzy po nastěhování. Proto se teď také procházela sama v lesíku za městem.

Jistě. Mohla si najít zábavu ve městě, jenže kocovina by další den změnila písmenka v učebnicích na vesele poskakující brouky a zkoušky se kvapem blížily. Navíc navzdory svému vzhledu byla Cindy mnohem méně společenská, než by si kluci ze školy přáli. Nevadilo jí sedět až do noci o samotě nad knihami, ovšem to, co slychala hlavně z bytu nad sebou, ji občas prostě donutilo aspoň na chvíli vypadnout.

Park ležel jen pár desítek metrů od domu, ale v noci nebyl bezpečným místem – přes den ostatně také ne. Lesík se naopak nacházel příliš daleko, nebylo tam co

ukrást ani koho předpadnout a Cindy navíc nebyla z těch, u kterých by to šlo snadno. Pepřový sprej v kabelce a tři roky tréninku karate pokládala za dobrou záruku bezpečí, navíc se tu neprocházela poprvé.

Vzduch byl dosud studený, až se jí před tváří srážela pára, ale v mírném vánku už cítila jaro. Větvemi stromů bez listů pronikala světla města, takže ani v jedenáct večer nebyla kolem úplná tma. Někde dál by možná všechny stopy civilizace zmizely, ale Cindy stačilo držet se při okraji. Hluk dopravy dokázala ignorovat a hvězdy dnes na zataženém nebi stejně neuvidí. Kráčela stěží patrnou cestou, vychutnávala volnost, která jí dovolovala ignorovat věci, co okolo sebe vídala, a dávala sílu vydržet. Jeden rok a dokončí školu. Najde si pořádnou práci namísto mizerných brigád. Vypadne z téhle díry, začne nový život.

V té chvíli uviděla světlo.

Oslepující modrý záblesk vyšlehl z lesa napravo. Cindy si zakryla oči a málem vykřikla, tak byl jasný. Přitom nebylo slyšet nic, žádný výbuch nebo hluk motoru, ani jediný zvuk. Pár vteřin zaraženě stála, zatímco modré světlo zesláblo, aby zazářilo znovu, jen méně jasně. Směrem od něj se zvedl vítr, vířil zetlelé listí a skučel mezi křovinami.

Cindy couvla dva kroky v bezděčném pokusu o útek, ale pak se zastavila. Mohla to být nějaká nehoda. Pád letadla, požár, kdoví, v každém případě se jí ale hnusili lidé, co namísto pomoci od neštěstí utíkali nebo idiotsky zevlovali.

Zalovila v kabelce a vytáhla mobil, ale po logu operátora ani stopy, přitom signál tu byl vždy silný. Zavrtěla hlavou, naposled zaváhala a opatrně vyrazila blíž.

Modré světlo stále zářilo a nepravidelně poblikávalo. Nebylo daleko a Cindy si uvědomila, že neleží na zemi, ale zřejmě se vznáší kousek nad ní. Báchorkám o UFO se vždycky smála, teď však cítila husí kůži. Krok za krokem se kradla dál.

Do tváře jí stále vanul vítr, byl teplý a nesl zvláštní slabý pach bahna. Cindy se přihrčila, rozhrnula poslední křoví a spatřila modrou kouli visící dva metry nad zemí. Nehýbala se, ale měnila velikost, zvětšovala se a zmenšovala. Pak se její povrch

změnil, propadl se dovnitř, takže to už nebyla koule, ale otvor, pulzující díra vyražená přímo v prostoru. Záblesk, který její otevření provázal, byl tak prudký, že Cindy musela odvrátit tvář, a vzápětí koule zhasla jako náhle vypnutá žárovka. Cindy oslepeně mrkala. V posledním zlomku vteřiny jako by zahlédla něco černého, co z té díry vyletělo, něco –

Úder ji zasáhl do boku jak rána kladivem. Upadla tváří do vlhkého listí. V pravé polovině těla se protrhla přehrada bolesti, chtěla křičet, ale jen se zakuckala. Napůl instinktivně zajela rukou do kabelky, nahmátla oblou nádobku spreje.

Někdo ji popadl za loket a trhl, Cindy zřetelně cítila praskot lámané kosti. Tentokrát vykřikla. Cizí ruka ji chytila za rameno a otočila na záda. Zahlédla nad sebou obrys hlavy, ale oči měla plné slz a bolest byla příšerná, zaplavovala jí každý nerv, každou částičku těla. Sotva přes ni ucítila prsty, které jí přejely od čela přes oči a ústa až na krk, pátravě jako slepec, který si chce udělat představu o neznámém předmětu.

Pak jí začaly rozepínat blůzu.

„Ne!“ zasténala. Snažila se pokrčit nohy, hrůza ze znásilnění přemohla bolest a rozehnala i mlhu před jejíma očima. Najednou spatřila obličej, který se nad ní skláněl, a poznala ho dobře, tak dobře, že zůstala znovu bezvládně ležet.

Ta tvář patřila jí.

Vypadala podivně nejasná, jako fotografie ponořená do vývojky, kde obličej teprve vyplouvá na povrch a zaostřuje se, ale přesto nebylo pochyb. Cindy cítila, jak se jí kalí rozum, protože tohle prostě *nešlo*. Musel to být prelud, halucinace, která tu klečela vedle ní uprostřed opuštěného lesa, navíc nahá...

„To bolí,“ zašeptala.

Ta druhá neodpověděla. Nereagovala, jen se dívala, upřeně, až zvědavě. Pak natáhla ruku a vsunula ji pod její zátylek. Cindy viděla její ňadra, když se sklonila, pevná a tvarovaná přesně jako ta její. Jenže místo svého parfému znovu ucítila ten zápach bahna, rostlin a dřeva tlejícího ve stojaté vodě. Prsty, které jí sevřely zezadu

krk, byly mnohem delší, měly stisk jak ocelové pruty. Krátce škubly.

Křupnutí.

Cindyino tělo zvláčnělo. Nedokázala promluvit, nadechnout se, jen s nekonečným úžasem hleděla na svou tvář, už naprosto zřetelnou, zatímco bolest ustávala, mizela...

A s ní zmizelo i vše ostatní.

Druhá Cindy pomalu svlékla té první šaty. Netrpěla žádnou deformací ani zjevnou nemocí. Navíc měla správnou výšku, to bylo hlavní. Pečlivě zkoumala její tělo, doladřovala detaily maskování.

Ještě víc se dozvěděla, když jí otevřela hrudník – nic se tam nelišilo od toho, co už viděla mockrát. Plíce vypadaly šťavnaté, krev dosud teplá, ale na jídlo neměla čas. Pro jistotu zničila její tvář, olízala si z prstů krev a opatrně oblékla lidské šaty. Páchly těžkým, umělým pachem, ale šlo to vydržet. Chvilku si myslela, že pochází z lahvičky, kterou našla v jejím vaku, ale když si trochu stříkla do úst, zjistila, že jen příjemně pálí.

Může se hodit jako koření k jídlu.

Narovnala se a vykročila zpět po pachu své první zdejší kořisti. Snad její doupě nebude daleko.

Kapitola 2: Zabydlování

Hele, vo co, že tu do hodiny chytnu prvního švába?

„Jestli, tak doufám, že si ho taky sníš.“

Žádnej problém. Tenhle pelech teda není nic moc, ti řeknu.

„To máš pravdu.“

Tom Feny se zamračeně rozhlížel. Malý byt, dvě místnosti plus záchod.

Zažloutlý umakartový nábytek, zdi, které naposled viděly štětku někdy před deseti lety. Poslední nájemník se tu snažil uklidit s tím výsledkem, že sice žádná špína nebyla vidět, přesto zůstala zažraná ve spárách, zalezlá pod povrchem věcí. Člověk měl nepříjemný pocit, kdykoliv se jen něčeho dotkl...

Tom hodil jednu tašku na podlahu a velký kufr opřel o zeď. Potřeboval sprchu. Potřeboval něco sníst. A nejvíc ze všeho se potřeboval vyspat, utéct do příjemného bezvědomí. Mates se nevlídně zadíval na kufr.

Poslyš, proč s sebou pořád taháš ty krámy? Nemůžeš je už hodit někam do smetí?

„To nejsou krámy.“

Tak co teda? Sebereš něco v každým světě, kam vlezeš, ale k čemu? Dřeš to s sebou jak kdovíco a jseš potom tak zdrchanej, že mě ani nepohladiš. Chci podrbat za ušima, hezky jak to mám rád!

„Dej mi svátek.“

No tak aspoň něco k jídlu a kobereček. Snad nechceš, abych spal na zemi!

„To by byla hrůza, co?“

Tom otevřel druhou tašku a vyhrabal krabici kočičích granulí. Nasypal trochu do misky, dolil vodou a na podlahu pod oknem rozložil kus měkkého koberce.

Tam ne! Vode dveří mi potáhne na záda.

„Nemáš chlupy, mouro?“

Ty jseš zas v náladě. Klídek, brácho.